

— Αἶ, κύριε!... καὶ ἄλλη ἐξοδος ἀπ' ἐδῶ ἀντίθετος ἀπὸ αὐτὴν ὅπου εὐρήκατε σεῖς... Τώρα ποῖα ἀπὸ τὰς δύο εἶνε ἡ καλλιτέρα;

Ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Γουέβρος ἔδραμον εἰς τὸ ὑποδείχθην μέρος, εὐρέθησαν δὲ πράγματι ἀπέναντι τῆς εἰσόδου νέας ὑπογείου στοᾶς. Ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν ὁ μάγος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκει τὴν εἰς ἱερὰν γλῶσσαν ἐπιγραφήν, τὴν εἰρικομένην ἐπὶ τοῦ ἀετώματος αὐτῆς ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δύο· ἀλλὰ χωρὶς νὰ περιμένῃ ὁ Γαργαρίδης εἰσῆλθε τολμηρῶς εἰς τὴν νέαν στοᾶν. Αἶφνης τὸν ἤκουσαν ἐκφέροντα μεγάλην κραυγὴν.

— Αἶ!.. ὦ, διάβολε!... εἶνε κατήφορος!... μὲ συνεπῆρε!.. τὸ πανέρι μου, τὸ πα...

Ἡ φωνὴ του ἐσβέσθη. Ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Γουέβρος ὤρμησαν· πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὁ ταλαίπωρος ὑπηρέτης ἐξηφανίσθη. Ἡ νέα στοᾶ κατήρχετο ἐν ἀρχῇ ὑαλῶς· ἀλλ' αἶφνης τὸ ἔδαφος ἐσχημάτιζεν ὀξεῖαν γωνίαν καὶ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τοῦς πόδας των. Ὁ Γουέβρος ἐμειδίασεν ὑπεροπτικῶς.

— Τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν, οἱ μάγοι, οἱ πρόγονοί μας, ἐγίνωσκον νὰ προφυλάσσονται ἀπὸ τὴν περιέργειαν τῶν τολμηρῶν, οἵτινες θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ εἰσδύσωσιν ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς των. Ἄν ὁ ἄφρων αὐτὸς ἤθελε περιμένει ν' ἀναγνώσῃ πρότερον τὴν ἐπιγραφήν...

— Ἐν τοσοῦτω πρέπει νὰ τὸν ἀνασύρωμεν ἀπ' αὐτοῦ, ἂν εἶνε δυνατόν, εἶπε διακρίπτων αὐτὸν μετὰ σπουδῆς ὁ Μαυρίκιος. Εὐτυχῶς ἄρισε τὸ δέμα τῶν σχοινίων ὀπισθὲν του.

Ἐκυψε μετὰ προσυλάξεως ἄνωθεν τῶν χειλέων τοῦ κρημοῦ, ἀφοῦ συνέστησεν εἰς τὸν μάγον νὰ τὸν κρατῇ ἐκ τῶν ποδῶν, ῥίπτων δὲ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ του ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς ὀπῆς, ἧς δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ βάθος ἐκραξεν:

— ὦ! αἶ!... Γαργαρίδη... Ἀριστομένη!... Πού εἶσαι; αἶ;... αἶ;...

Ἐπὶ τινος στιγμῆς αἱ κραυγαὶ αὐταὶ ἔμειναν ἄνευ ἀπαντήσεως. Τέλος, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μάγος ἤρχιζε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονήν, ἠκούσθη φωνὴ ἀσθενῆς ἐκ τοῦ βάθους τῆς αἰθούσας.

— Αἶ!... αἶ!... ἀπάντησεν ὁ ἀδάμαστος Ἀριστομένης, ἐδῶ εἶμαι, κύριε... Ἀλλὰ εἶμαι σὲ κακὸ χάλι... νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!.. μοῦ φαίνεται πῶς ἐστραβώθηκα!... τοῦ κακοῦ στρέφω καὶ ξαναστρέφω τὸ κεφάλι... δὲν βλέπω τίποτε! Ἐρχετο τὸ φανάρι σὲς, κύριε!

Τὸ κρατῶ ἀπὸ ἐπάνω σου ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος ἐναγωνίως. Θὰ σοῦ ρίψω τὸ σχοινί... Κύτταξέ νὰ τὸ πιᾶσῃς... Εἶσαι πολὺ βαθειὰ μέσα αὐτοῦ;

— Ἐτσιεῖ ἔτσι κύριε!... Μὰ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... φοβοῦμαι ὅτι τὸ πανέρι μου κἄτι θάπαθε!...

— Τί μὲ μέλει διὰ τὸ πανέρι σου! ἀνέκραξεν

ὁ Μαυρίκιος. Προσοχή! Ἴδου τὸ σχοινί!... Ἐνα!... δού!...

Καὶ ἤρχισε νὰ ἐκτυλίσῃ τὸ σχοινίον, μετ' ὀλίγον δὲ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ἀριστομένου.

— Τὸ κρατῶ, κύριε!... τὸ ἔπιασα!

— Καλὰ! τώρα θὰ σὲ σηκώσωμεν.

— Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ... μοῦ φαίνεται πῶς ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἔσπασε τὸ πανέρι.

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ!... Ἀνέβα ἐσὺ καὶ ἄρψε αὐτὸ τὸ ἀναθραματισμένον πανέρι.

— Ἐπεκράτησε σιγὴ. Ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Γουέβρος ἀνέσυρον τὸ σχοινίον πᾶσι δυνάμει, ἀλλ' οὐδὲν ἀνῆρχετο. Εἰς μᾶτην ἐφώναζον καὶ ἔσυρον τὸ σχοινίον, ὁ Ἀριστομένης ἔμεινε βωδός. Τέλος ἡ ἡχηρὰ φωνὴ του ἀντήχησεν ἐκ νέου.

— Ἐμπρός! ἐκραξεν.

(Ἐπιτετα συνέχεια)

X*

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΚΟΒΙΩΝ

Γνωρίζετε τὸν Κοβιδόν, τὸν μικρὸν ἐκεῖνον καὶ ταπεινὸν ἰχθύον, ὅστις συνήθως διατρίβει παρὰ τὰς ἀκτᾶς; Εἶνε πολὺ παράδοξος ἰχθύς. Ὁ φυσιοδίφης κ. Φρειδερίκος Γιτιέλ, ὅστις ἔκαμε πολλὰς καὶ λεπτοτάτας παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ ἰχθύος τούτου ἐν τῷ ἰχθυοτροφείῳ τοῦ Ροσκόφ, ἐδημοσίευσεν ἀξιανθῶστον πραγματεῖαν περὶ τῶν ἡθῶν αὐτοῦ.

Ὅταν φθάσῃ ἡ ἐποχὴ τῆς ὥστοκίς, ὁ Κοβιδὸς καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κάμῃ νοικοκυριό· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἐν πρώτοις νὰ παρασκευάσῃ κατοικίαν κατάλληλον. Εὐρίσκει λοιπὸν ὄστρακον κογχυλίου, ζιτέρεται εἰς αὐτό, σαρόνει τὴν ἄμμον διὰ ταχείας κινήσεως τῆς οὐρᾶς του καὶ ἀποκομίζει εἰς τὸ στόμα του τὰ λιθάρια ἢ ἄλλα ἐνοχλητικὰ ἀντικείμενα· ἐξερχόμενος δὲ ὡθεὶ ζωηρῶς μὲ τὰ πτερυγία καὶ τὴν οὐρὰν του τὴν ἄμμον καὶ τὴν ῥίπτει ἐπὶ τοῦ ὄστράκου εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸ σκεπάσῃ.

Δεκάκις ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν ταύτην γύρωθεν τοῦ ὄστράκου, ἕως οὗ ἀποτελέσῃ ἐπ' αὐτοῦ λοφίσκον ἐξ ἄμμου, εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ὁποίου κατασκευάζει μικρὰν ὀπῆν, ἵνα χρησιμεύῃ ὡς θύρα· καὶ διὰ νὰ μὲν ἀνοικτῇ ἡ ὀπῆ αὕτη συγκολλᾷ τὴν ἄμμον διὰ τοῦ κολλώδους ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον ἐκκρίνει τὸ δέρμα του, καὶ τὴν μεταβάλλει εἰς εἶδος ἀμμοκονίας.

Ἡ στρογγυλὴ θύρα ἀντέχει ἀρκούντως καὶ δὲν καταπίπτουν τὰ τοιχώματα τῆς. Ἀμα δ' οὕτω ἐτοιμασθῇ ἡ κατοικία, καίρῳ νὰ ζητήσῃ σύζυγον.

Ἐξέρχεται λοιπὸν εἰς νυμφοθηρίαν, κάμει προτάσεις καὶ ὀδηγεῖ τὴν θήλειαν, ἣν εὐρίσκει τῆς ἀρεσκείας του, πρὸς τὴν εἰσόδον τῆς κατοικίας. Ἐὰν ἀπαντήσῃ ἐπίμονον ἄρνησιν, δὲν ἀποθαρρύνεται· ἐπιστρέφει εἰς τὴν φωλεὰν ἀναμφιδόλως διὰ νὰ κρύψῃ τὴν στενωγίαν του· ἀφ' οὗ δὲ περᾶσῃ οὕτω ἐν μοναξίᾳ λεπτὰ τινα, ἐπαναλαμβάνει μετὰ πλείονος ζωηρότητος τὰς ἐρωτικὰς τοῦ κερδοῦς. Ἀναπτύσσει δὲ ἐνίστε σταθερότητα καὶ ἐπιμονὴν ἐπίφο-

νον. Ὁ εἰρημένος φυσιοδίφης—τοῦ ὁποίου ἡ ὑπό-
μονή δὲν ὑπολείπεται, φαίνεται, τῆς τοῦ Κοβιδίου,
παρετήρησε κοδιόν τινα ὅστις ἐντὸς τριῶν ὥρῶν
ἔξῃλθεν ἐβδομήκοντα ὀκτῶ φορὰς καὶ προσεκάλεσεν
ἐκατὸν ἐξήκοντα ὀκτῶ φορὰς τὴν θήλειαν νὰ συμ-
μερισθῇ τὴν φωλεάν του. Καὶ μόνον τὴν ἑκατοστὴν
ἔξηκοστὴν ἐνάτην φορὰν ἐπέτυχεν!

Ἡ σκληρὰ θήλεια συγκινηθεῖσα ἐπὶ τέλους ἀπε-
φάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φωλεάν. Ἀλλὰ καὶ ἀφ’ οὗ
εἰσῆλθεν, ἔξῃλθε τρεῖς φορὰς τίς οἶδε τί προφασι-
ζομένη. Τὴν τετάρτην φορὰν ἐπὶ τέλους ἔπαυσαν οἱ
δισταγμοὶ τῆς καὶ ἐγκατεστάθη, νύμφη πλέον! Ση-
μειωτέον ὅμως ὅτι ὁ γαμβρός, φοβούμενος τὸ παλίμ-
βουλον αὐτῆς, ἔλαβε μέτρα, τεθεὶς πρὸ τῆς θύρας
διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ θήλεια συνειθίσῃ εἰς τὴν
κοινήν κατοικίαν, ὠτοκοεῖ. Πρὸς τοῦτο βαδίζει εἰς
τὸ ἔδαφος καὶ περιπατοῦσα, ποθέτει τὰ ὠά τῆς τὰ ὀ-
ποῖα προσκολλῶνται ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας
τοῦ ὀστράκου διὰ τοῦ κολλώδους νηματίου, τὸ ὁποῖον
φέρουσι ἐπὶ τῆς μιᾶς κορυφῆς αὐτῶν. Ἐκ διαλειμ-
μάτων δὲ εἰσέρχεται εἰς τὴν φωλεάν ὁ ἄρρην καὶ
γονιμοποιεῖ τὰ ὠά. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ δύο
ὥρας, μέχρις οὗ ἡ θήλεια ἀποθέσῃ ὅλα τὰ ὠριμα
ὠά τῆς.

Πῶς τώρα ὁ φυσιοδίφης κατώρθωτε νὰ μάθῃ αὐτὰ
τὰ οἰκογενειακὰ μυστικά;

Καθ’ ἃ διηγεῖται, τοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν’ ἀφαιρέσῃ
ὅλα τὰ κογχύλια τοῦ ἰχθυοτροφείου καὶ νὰ τὰ ἀντι-
καταστήσῃ δι’ ὑέλων ὠρολογίων, καὶ ὁ κοβιδὸς μετε-
σχημάτισεν εἰς κατοικίαν μίαν τῶν ὑέλων. Εἶτα
ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ κ. Γκιτελ ἐλαφρότατα
ἀφήρει τὴν καλύπτουσαν τὴν φωλεάν ἄμμον καὶ ἡ
ἀδιακρισία του ἐπέτυχεν.

Περαιτωθείσης τῆς ὠτοκίας ἡ θήλεια ἐγκαταλεί-
πει τὴν συζυγικὴν στέγην καὶ δὲν ἐπανέρχεται
πλέον, ἀδιαφοροῦσα διὰ τε τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέ-
κνα. Παρὰ τὸ συνήθως συμβαίνειν εἰς τὰ ἄλλα ζῶα,
ὁ ἄρρην φροντίζει διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ ἐκκόλα-
ψιν τῶν ὠῶν. Μένει πλησίον αὐτῶν καὶ ρουρεῖ,
ἐμποδίζει τὰ ἀρπακτικὰ μαλάκια νὰ ἔλθωσι καὶ
φάγωσι τὰ ὠά καὶ ἴσταται πρὸ τῆς θύρας ὡς
σκοπός. Φροντίζει δι’ ὅλα, ἀκίμῃ καὶ περὶ τῆς
ὑγιεινῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κινεῖ τὰ πτερύγιά
του, διὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὸ ἐν τῇ ὀστράκῳ ὕδωρ.

Ἐάν τις ἀνατρέψῃ τὴν κατοικίαν, ὁ Κοβιδὸς σκιά-
πει τὴν ἄμμον ἐκ τοῦ ἐνδὸς μέρους καὶ ὧθεῖ τὸ
κογχύλιον ἐκ τοῦ ἀντιθέτου, ἕως οὗ τὸ ἐπαναφέρῃ
εἰς τὴν προτέραν θέσιν. Ἐάν ἐκδιωχθῇ ὁ ἄρ-
ρην ἐκ τῆς φωλεᾶς καὶ ἀντικατασταθῇ τὸ ὀστράκον
δι’ ἄλλου τοποθετημένου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν,
δὲν ἀπατᾶται, ἀλλὰ μεταβαίνει κατ’ εὐθείαν εἰς τὴν
ἀληθῆ του κατοικίαν· μάχεται δὲ λυσσωδῶς, ἐάν
ἐν καιρῷ τοῦ πειράματος ἄλλος τις θελήσῃ νὰ κατα-
λάβῃ τὸ κογχύλιον, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι τὰ τέκνα του.
Καὶ μένει ἐκεῖ μετ’ ἀπιστεῦτου σταθερότητος, ἕως
οὗ τὰ ὠά ἐκκολληθῶσι. Τότε δὲ ἀνοίγει τὴν θύραν
εἰς τὰ τέκνα του καὶ τοῖς εὐχεται μακρὸν καὶ εὐ-
τυχῆ τὸν βίον.

Αἱ λεπτομέρειαι αὗται διαχύνουν ἱκανὸν ῥῶς ἐπὶ
τῶν ἡθῶν τῶν μικρῶν ἰχθύων, ὧν ὁ βίος ἦτο με-

χρι τοῦδε ἡκιστα γνωστός. Ἡ πατρικὴ στοργή
φαίνεται ὅτι ἀντικαθιστᾶ παρ’ αὐτοῖς τὴν μητρικὴν,
ἥτις εἶνε τόσο ἀνεπτυγμένη εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς
πλάσσεως εἶδη.

Ὁ Κοβιδὸς εἶνε τύπος καλοῦ οἰκογενειάρχου, καὶ
διὰ τοῦτο εἰς τὰ παράλια τοῦ Φινεστερίου ἀκρωτη-
ρίου ἀποκαλοῦσι Κοβιδὸν τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα, ὅστις ἀ-
γαπᾷ τοὺς οἰκείους του καὶ φροντίζει περὶ αὐτῶν.

K.

Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΩΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ἰδιότροπος παρατηρητὴς γράφει: Φυσικῶς θὰ
υπέθετέ τις ὅτι πᾶς δικηγόρος θὰ ἦτο πρώτης τά-
ξεως μάρτυς. Ἐχει καθημερινὴν πείραν τῶν μαρ-
τύρων καὶ, ὡς εἰκόσ, εἰξεύρει εἰς ποίας ἐρωτήσεις
δύναται εἰς μάρτυς ν’ ἀπαντήσῃ, καὶ διατὶ ὁ δικα-
στής λέγει τεσσερακοντάκις ἐν τῇ διεξαγωγῇ πά-
σης δίκης: «Περιορίσου νὰ εἴπῃς τί γνωρίζεις ἐξ
ἰδίας ἀντιλήψεως, καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ εἴπῃς τί ἤκου-
σες ἀπὸ ἄλλους», καὶ πολλὰς ἄλλας παρατηρήσεις
κάνει, τὰ αἴτια τῶν ὁποίων δὲν κατανοοῦνται ὑπὸ
τοῦ ἡμίσεως τῶν ἐχόντων τῇ εὐτυχίαν νὰ κληθῶ-
σιν ὡς μάρτυρες. Καὶ πόσοι τάχα πτωχοί, ἀπλοῖ-
κοὶ ἄνθρωποι, δὲν τὰ ἔχασαν ἀπὸ τὰς διασταυρο-
μένας ἐρωτήσεις εἰσαγγελέων καὶ συνηγόρων, καὶ
πόσοι δὲν περιπλέχθησαν ἀπὸ τὰ δίκτυα τῆς δικη-
γορικῆς εὐστροφίας, ὥστε νὰ κταδικασθῶσιν ἐπὶ
ψευδομαρτυρίᾳ; Καὶ ὅμως ὁ χειρότερος τῶν μαρ-
τύρων εἶνε ὁ δικηγόρος μάρτυς. Ὅταν κληθῇ ὡς
μάρτυς, δίδει πλαγίως καὶ σκολιάς ἀπαντήσεις·
προσπαθεῖ ν’ ἀθετήσῃ τοὺς κανόνας τῶν πειστηρίων,
ὑπερὸν τὸσον πεισμώνως ἀγωνίζεται ὅταν συνηγορῇ·
βλέπει τοῦ συνηγόρου τὸν δάκτυλον ἐπιτεταμένον
αὐτῇ· προκαλεῖ τὰς παραινέσεις τοῦ δικαστοῦ, καὶ
ἐννεᾶ εἰς τὰς δέκα φορὰς δὲν κάνει καλλιτέραν
ἐπίδειξιν ἀπὸ τὸν συνήθη μάρτυρα. Ὅπερ ἀποδει-
κνύει, ὅτι εἰς δικηγόρος, ὅταν ὀρκισθῇ νὰ εἴπῃ τὴν
ἀλήθειαν, αἰσθάνεται ἑκυτὸν εἰς δυσχερῆ θέσιν.

ἩΘΗ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ἰπετίθετο ὅτι ἡ ἡρόνη, μεθ’ ἧς ἄγριαί τινες φυ-
λαὶ ἔφαγαν τοὺς ἐχθρούς των, προήρχετο ἐκ τοῦ
πάθους τῆς ἐκδικήσεως. Κατὰ τὰ τελευταῖα ὅμως
ἔτη ἀπεδείχθη σαφῶς, ὅτι τινὲς τῶν συγγρόνων ἀν-
θρωποφάγων ὀρέγονται πράγματι τὸ ἀνθρώπινον
κρέας ὡς τροφήν, ὅτι ἐντροφῶσιν εἰς αὐτὸ καθ’ ὄν
τρόπον πολιτισμένους τις ἐντροφᾷ εἰς τὰς πέρδικας
ἢ εἰς τοὺς ὀπτούς φασιανούς. Ὁ κάτοικος τῶν Φι-
γιάνων νήσων μέγιστον ἔπαινον, ἐν δύνατι ν’ ἀπονεύμῃ
εἰς πᾶν τὸ ἐδιώδιμον, νομίζει τὸ νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε
«τροφερόν ὡς πεθικμένος ἄνθρωπος». Οἱ Φιγιανοὶ
ἔχουσιν ἀφρονίαν τροφίμων, ἀλλὰ θεωροῦσι τὸν
«μακρουλὸν χοίρον», ὅπως ὀνομάζουσι τὴν ἀνθρω-
πίνην σάρκα, ὡς πολὺ ἡδύτερον τοῦ χοίρειου, τοῦ
βοείου καὶ τοῦ προείου κρέατος.

Ἀρ’ ἑτέρου, εἰ κάτοικοι τῆς Ζηλανδίας δὲν θε-
ωροῦσι τὸ ἀνθρώπινον κρέας ὡς ἄδρόν τι, ἀλλὰ
τρώγουσι τοὺς νεκροὺς ἡρώας καὶ τοὺς «τοφούς»,
εἴτε ἐχθροὺς εἴτε φίλους ἀδικριτῶς, μετὰ τὴν ἰδέαν